

Linda Tomaščík se narodila 6.6.1978 Janovi a Haně Maříkovým v porodnici Pírkovo sanatorium v Mladé Boleslavi. Na světě byl už její o 4 roky starší bratr a o 3 roky starší sestra, takže se stala nejmladším dítětem manželů Maříkových.

V Československu ale pobyla jen necelé dva roky a s celou svou rodinou emigrovala v roce 1980 do Vídně. Hlavním hybatelem jejich životů a iniciátorem emigrace byl její otec. Okolo roku 1968 pronesl v hospodě vtíp na adresu tehdejší vlády a jeho přítel si na to o 3 roky později vzpomněl. Jan stanul před soudem a byl odsouzen pod podmínkou na 10 měsíců. Byl studentem na vysoké škole, kde studoval geologii a mineralogii, jeho problémy s tehdejší vládou ho provázely až tam a bylo mu “doporučeno” opustit vysokou školu v druhém ročníku. Snažil se tedy najít zaměstnání, ale ani tam neměl štěstí, takže skočil v uranovém dole a u technických služeb. Stal se také signatářem Charty 77, ale když se svou ženou viděl, jak jsou postupně všichni signatáři zavíráni požádali o vystěhování. Zaplatili za to částku zhruba 5000 Kčs v úředních kolcích, odevzdali české občanství a se svými třemi malými dětmi odjeli vlakem roku 1980 do Vídně. Linda si nebyla vědoma žádných potíží při cestě, jen z vyprávění ví, že se pravděpodobně ztratil plyšový pes, naštěstí to nebyl její plyšový medvěd Brumla, kterého má doteď.

Na vídeňském nádraží je čekalo vřelé přivítání panem Medkem a následně byli ubytováni na 3 měsíce v pensionu Naschmarkt. Celkově Vídeň byla velmi přátelská vůči politickým utečencům. Obdrželi status uprchlíka a s tím přišly výhody, které byly vlastně takovým ekvivalentem toho, co mohl občan Rakouska. Po pěti letech jim bylo nakonec uděleno rakouské státní občanství. Otec rychle našel zaměstnání na Vídeňské univerzitě a matka se starala o děti a byla s nimi doma.

Začlenění do rakouské společnosti probíhalo následovně: bratr Lindy nastoupil okolo roku 1980 do první třídy ve Vídni a rok poté do první třídy nastoupila její sestra. Linda jako jediná z dětí navštěvovala českou školu ve Vídni jménem Sebastianplatz, kde třídu sdílela se 16 dívkami. Ve škole bylo na denním pořádku vedení diskuzí s profesory a velmi se podporovalo kritické uvažování. Linda od nikoho ve Vídni nesklízela žádnou nenávist kvůli tomu, že byla cizincem. Našla si už ve školce svou dodnes nejlepší kamarádku Barču Baxantovou, která měla i bratry, se kterými se posléze Linda také spřátelila.

V roce 1992 nastala další kapitola Lindina života, a to bylo přestěhování se zpátky do Československa, protože už pominuly důvody jejich emigrace. Jako teenager vůbec neschvalovala rozhodnutí svých rodičů, ale bohužel proti nim nic nezmohla. Ze dne na den nastoupila do Gymnázia Josefa Pekaře v Mladé Boleslavi. Na gymnáziu jich ve třídě bylo přes 30 a hodiny probíhaly na principu biflování a nedávání věcí do souvislostí narozdíl od

Vídně. Rodina se zabydlela v rodném městě otce v Bělé pod Bezdězem, kde si nechali postavit dům. Lidna se odlišovala se svým vyjadřováním, ale také oblékáním, protože chodila oblečená jako hippie. Její studijní cesta pak vedla na malbu VŠVU v Bratislavě, tam ale přerušila studium v druhém ročníku a pokračovala na ekonomii a management v Mladé Boleslavi. Pracovala od roku 2000 ve Škodovce jako překladatelka, na nějaký čas odešla a roku 2010/2011 se zase vrátila. Kolem roku 2018/2017 se s manželem, který je ze Slovenska a je o 7 let starší, přestěhovala z Mladé Boleslavi do Poděbrad, kde teď žije se svým manželem a se svými dvěma dcerami. Teď se píše rok 2023 a Linda změnila práci a pracuje v Praze, studuje ve Vídni mezinárodní vztahy a velmi ráda se do Vídně vrací.